

ESPai EAT ART

COL·LECTIVA

► **Eat Art (Fundació Lluís Coromina), Banyoles.** Plaça Major, 33. **📅 Fins el 30 d'abril.** www.fundaciolluiscoromina.org

■ L'extraordinària capacitat humana a l'hora de generar nous desastres fa que qualsevol intent de reflexió a propòsit de l'actual estat del planeta neixi condemnat a sucumbir sota una ràpida modalitat d'obsolescència conceptual. En aquest sentit, no hauríem de ser massa exigents amb els resultats d'un projecte que va néixer l'any 2004, és a dir, fa gairebé una eternitat si ens regim pels temps de la política contemporània. L'excusa, com sol succeir amb les col·lectives, era tan prosaica com prometedora: es tractava de cedir una bola del món (*globus terrae*) a una quarantena llarga d'artistes perquè la manipulessin amb llibertat. Els

resultats, òbviament, són tan diversos com els participants, tot i que poden ser classificats en dos grans grups. Un primer grup és el que assajaria de fer denúncia social movent-se, a nivell formal, en unes coordenades properes a la de l'objecte polisèmic de filiació, diguem-ne, brossiana; un segon grup, en canvi, s'entrega sense manies a la recreació de mons possibles fidel, salvant distàncies, a una tradició utòpica que forma part del nostre imaginari mental. Sigui com sigui, cal pensar que tot plegat vol ser, abans que cap altra cosa, un divertiment articular mitjançant una excusa compartida: veure de costat objectes ideats per artistes com Josep Guinovart, Albert Ràfols-Casamada, Xavier Medina Campeny o Joaquim Chancho, entre molts d'altres, fa que la visita a l'espai de Banyoles sigui perfectament recomanable. | **E. CAMPS**

MANEL ESCLUSA

► **Palau Solterra, Torroella de Montgrí.** Carrer de l'Església, 10. **📅 Del 30 de gener al 22 de maig.** www.fundaciovilacasas.com

■ A mig camí entre el «llapis» involuntari de Talbot i la paciència un pèl obcecada de l'alquimista: Manel Esclusa (Vic, 1952) retorna al paisatge deixant que sigui la imatge fotogràfica la que dicti els seus ritmes dins un laboratori que és, paradoxalment, natural. Els treballs que compila al Palau Solterra són fruit de l'atzar líquid i, al mateix temps, de la voluntat artística d'algú que, gràcies al profund coneixement que té del mitjà amb el que treballa, es pot permetre la llicència d'atorgar-li autonomia i llibertat. | **E. CAMPS**

MARTÍ ARTALEJO

► **Casa de Cultura de Girona.** Plaça de l'Hospital, 6. **📅 Del 10 de març al 29 d'abril.** De dilluns a divendres de 9 a 14h i de 16 a 20h.

■ «Cicatrius —explica el fotògraf Martí Artalejo— és un treball format per imatges fetes al Centre Penitenciari de Girona poc abans que tanqués les portes. Per una banda, hi ha els espais buits, després del trasllat dels interns a Figueres; per l'altra, una col·lecció de mirades i de vides que, pels motius que sigui, han acabat entre reixes... Les cicatrius poden ser externes però, sobretot, les portem per dins». Justament per això el fotògraf insisteix en la prudència i la discreció de tot el procés: «Jo mai els preguntava què havien fet per estar a la presó: eren ells que tenien ganes d'explicar-m'ho». | **E. CAMPS**

TONI MOLINS

► **Llotja del Tint, Banyoles.** Carrer de Sant Pere, 10-14. **📅 Del 19 de març al 8 de maig.** Divendres de 18 a 21h. Dissabtes d'11 a 14h i de 17 a 21h. Diumenges d'11 a 14h.

■ Hi ha rareses indesxifrables que només poden ser descrites pel seu autor: «Pintar és fe, i fer-ho ara, és d'una fe encara més irracional i bonica. D'aquesta mateixa substància es compon a nivell atòmic el vent que empeny i mou *edòlicament* les cometes del molí gegant, capaç de moldre i conquerir-ho tot. Amb el pinzell a la mà i el mot sota la llengua, creieu-me i seguieu-me que veurem coses meravelloses». Qui en tingui ganes pot provar sort i arribar-se fins al Tint de Banyoles, un espai a la deriva que evidencia l'abúlia municipal en relació a la cultura visual. | **E. CAMPS**

COL·LECTIVA

► **Ca l'Anita, Roses.** Plaça de Sant Pere, 1. **📅 Del 2 d'abril al 8 de maig.** Divendres de 17 a 20h. Caps de setmana i festius de 12 a 14h i de 17 a 20h.

■ «Una trentena d'artistes de diferents disciplines presenten les seves creacions, les quals tenen totes un mateix fil conductor: el concepte de Refugiat, atesa la situació d'emergència humanitària que viu Europa des del passat estiu», expliquen els responsables d'Empordaneses, una iniciativa artística nascuda el 2010. «Es per aquest motiu —subratllen— que el nom de la mostra és *fugiRfugi*, fent un joc de paraules amb el verb fugir i el concepte de refugi. Empordaneses pretén així promoure el debat i sacsejar les consciències sobre un fet de candent de l'actualitat». | **E. CAMPS**

CASAVELLS ► LA SEU EMPORDANESA DE LA GALERIA MIQUEL ALZUETA EXPOSA L. MASLLORENS, A. TORRES I M. FUENTES

Tres arguments a favor d'Alzueta

Caps de setmana de qualitat.

► El Palau de Casavells és una molt bona alternativa per convertir els anodins caps de setmana d'oci familiar en quelcom profitós des d'un punt de vista cultural.

COL·LECTIVA

► **Galeria Miquel Alzueta, Casavells.** Palau de Casavells. **📅 Fins el 15 de maig.** Dissabtes d'11 a 14h i de 17 a 20h. Diumenges d'11 a 14h.

EUDALD CAMPS

■ L'actual seu empordanesa de la Galeria Miquel Alzueta és en una antiga masia fortificada que encara barra simbòlicament el pas d'entrada a la mínima plaça Major de Casavells; es tracta d'un edifici de molts metres quadrats (potser milers), murs ciclopis i sostres alts que, a banda d'aire, reclama per a ser omplert alguna cosa més que estampes paisatgístiques o escultures de sobretaula. Al llarg d'una dècada (des de finals dels noranta fins a l'inici de la crisi), va ser la Fundació Niebla l'encarregada d'omplir Mas Pagès amb els treballs d'autors com Chillida (amb ell es va inaugurar l'espai l'agost de 1997), Max Martí, Carl Bucher, Jacob Engler, Daiki Takemoto, Hans Hartung, Humberto Rivas o, es clar, el mateix Niebla. Amb l'adveniment de la crisi global (aquella au migratòria que ha decidit convertir-se en resident permanent), el buit va

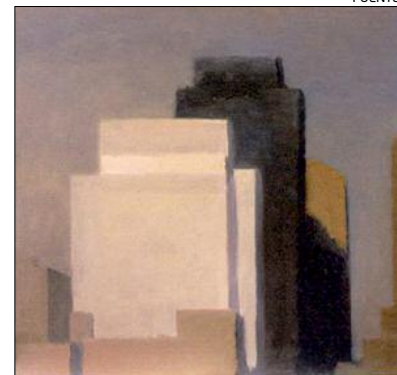

tornar a apoderar-se d'aquest contenedor privilegiat fins que Miquel Alzueta (present a Casavells com a gallerista, de fet, des de l'any 2007) s'hi va traslladar amb els millors arguments possibles, és a dir, amb exposicions de clàssics imprescindibles com Picasso, Miró o Tàpies i de contemporanis, també fonamentals, com ara Miguel Macaya, Regina Giménez, Gabriel, Manolo Ballesteros, Matias Krahn o la triada que actualment presenta formada per Lúcia Masllorens, Andrea Torres i Marcelo Fuentes.

D'això es tracta: parlem de «triada» i no de simple exposició col·lectiva (una

epidèmia directament proporcional a la manca d'imaginació i a la mediocritat estètica de l'època que ens ha tocat viure) perquè les obres de Masllorens, Torres i Fuentes poden dialogar —i, de fet, dialoguen—, gràcies a la seva singular manera d'afrontar la tradició representativa sense massa exabruptes i, al mateix temps, bandejant amb solvència i elegància la convenció dels gèneres respectius. Per entendre'ns: el pictorialisme de les fotografies de Torres, de filiació barroca i, malgrat tot, també «morandiana», comparteixen amb els paisatges urbans de Fuentes una llum metafísica que es la mateixa

que emana dels rostres descarnats que Masllorens allibera com si fossin Gorgones després d'una llarga letargia. En aquest sentit, insistim en allò que ja hem dit altres vegades: directa, sense artifici, emotiva, la pintura és, per a Lúcia Masllorens, un mitjà però també un contingut, una forma d'expressió que seria idèntica, en cas de que existís un llenguatge natural que pogués prescindir de les paraules, a una mena de fet comunicatiu essencial i deslligat de tota convenció representativa. De manera anàloga, les fotografies de Torres i les pintures arquitectòniques de Fuentes reblen en un cert misteri.